

3/20

Η ΒΙΒΛΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΧΡΟΝΙΑ Α'
ΦΥΛΛΟ 4

ΔΑΡΥΤΗΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΜΠΑΜΠΙΗΣ Κ. ΧΡΕΔΙΑΣ

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ
ΟΚΤΩΒΡΗΣ 1923

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

- Ν. ΔΑΠΑΘΙΩΤΗΣ: Τά Ρόδα.
- Γ. Δ. ΚΑΣΟΛΑΣ: Πόθοι και καημοί.
- ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ: Τὸ τραγούδι τῆς τρελῆς.
- ΝΙΚΟΣ ΔΑΪΔΗΣ: Θέλω μὲ ἀγάπη.
- ΣΤΑΘΗΣ ΖΑΡΚΙΑΣ: Φυλακισμένοι.
- Ι. ΣΥΝΓΟΥΔΙΕΡΟΣ: Ἀνατολίτικα τραυλίσματα.
- Γ. ΜΠΑΡΟΥΝΑΣ: Χαμένη ἀγάπη.
- Ν. ΚΑΤΗΦΟΡΗΣ: Τὰ καθήκοντα τοῦ θεοῦ Ἀγγελῆ.
- ΑΝ. ΔΡΙΒΑΣ: Ἄθιμα.
- Α.Π. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ: Κι' ὅσο ἡ ζωὴ πλοτ τερῆ...
- ΙΕΟΥΔΑ ΔΛΕΒΗ: Τραγούδια τῆς ἀγάπης.
- ΤΣΕΡΝΙΧΟΦΣΚΙ: Σοννέτο.
(Ἄνθρωποι καὶ γράμματα, Νέα βιβλία, Ἐνα γράμμα, Μικροκουβέντες, Θέατρο, Ἀργόρις Ἐφταλιώτης).

ΔΡΑΧ. 2

Τύποις Βιβλιοπωλείου "ΜΙΚΡΑ ΚΙ.,

Η ΒΙΒΛΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΧΡΟΝΙΑ Δ! ΦΥΛΛΟ 4	ΙΔΡΥΤΗΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΜΠΑΜΠΗΣ Κ. ΧΡΕΔΙΑΣ	ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ ΟΚΤΩΒΡΗΣ 1923
----------------------	--	----------------------------

ΤΑ ΡΟΔΑ

ΠΟΘΟΙ ΚΑΙ ΚΑΪΜΟΙ

5

Αυτά τὰ δύο ρόδα πού ἔχω στό ποτήρι, ἔχουν κι' αὐτά τή θλιθερή ἱστορία τους...

Μή χαμογελάτε· ἀμα πᾶς ἐξηγήσω τὴν γιαντί, δὲ θὰ μπορεῖτε νὰ χαμογελάτε.

Τ' ἀνοθὴ πού θγαίνουν κάθε πρωὶ στόν κήπο, εἶναι οἱ ψυχές τῶν πεθαμένων, εἶναι οἱ ψυχές τῶν δικῶν μας πεθαμένων: ἔρχονται λίγαν νὰ μᾶς δοῦν, καὶ φεύγουν πάλι· βρίσκουν αὐτὸ τὸν τρόπο τὸν ἀπλό, γιὰ ν' ἀρθοῦν πάλι πίσω νὰ μᾶς δοῦν, μᾶς ἀγαποῦν καὶ μᾶς θυμοῦνται: πάντα, καὶ βρίσκουν πάντα τὸν ἀπλό αὐτὸν τρόπο, γιὰ νὰ μᾶς δοῦν, καὶ νὰ φύγουν πάλι...

Κι' αὐτὰ τὰ δύο ρόδα, πού ἔχω τώρα στό ποτήρι· ἐκεῖ, πιστεύω νὰ εἶναι οἱ ψυχές δύο ἀγαπημένων φίλων, πού δὲν ὑπάρχουν πιά στή ζωὴ, ἀπὸ καιρὸ· ἦρθαν νὰ μέ κοιτάξουν καὶ νὰ φύγουν: σήμερα ὁ ἥλιος ἔλαμπε τόσο ὠραία!

Ἄμα τὰ μίθετε δλ' αὐτά, δὲ θὰ μπορῆτε νὰ χαμογελάτε, —καὶ δύο θαυμασια δάκρυα γλαυρά, δάκρυα χαρῆς, λατρείας καὶ συντριβῆς, θὰ στάξουν δίχως ἄλλο ἀπ' τὰ μάτια σας, κατ'ανουκτικὰ καὶ ἀπελπισμένα, καθὼς αὐτὰ πού στάξουν τώρα ἀπ' τὰ δικὰ μου...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

Μέσα στή λίμνη σὰ φλουρὸ φεγγουλόζει κι' ἄ' τρεμάμενο φεγγόρι [στράφτει τὸ κι' ἓνα γιουρντάνι περικλεί τὸ Μετολόγγι τὸ ἀπὸ μαργαριτάρι. [φτωχὸ

Φλουρὸ: ἄ, γιουρντάνια, χαϊμαλιά; τταπράζια (στολιζιατέ λεβέντες παληκάρια, [καὶ κρουστέκια πού διχθαιναν ἀσίκιχα μέσ' στὰ στενὰ ντερσέ-σᾶν ἥλιοι, σᾶ φεγγάρια... [κία

7

Ἄχ! τὰ γκρενὰ γαροῦφαλα στό παραθύρι σου Γιά τοῦ; λεβέντες [γυρτὰ Π' ἀπ τὸ σοκάκι σου περνοῦν οἱ ὠραῖοι καμα Κκι σου πετοῦν κουβέντες [ρωτὰ

Καὶ σένα τ' ἀχειλάκι σου τὸ χαμογέλιο στάζει Καὶ γιὰ χατήρι σου Ὅ μαχαλάς σου ξαγρυπνάει καὶ τὸ μπουζούκι Κάττου ἀπ' τὸ παραθύρι σου [σπάζει

11

Διπλὸς καημὸς τὰ μάτια σου καὶ τὸ στηθάκι τὸ διπλὸς καημὸς καὶ κείνο. [γραπτὸ Καὶ τὰ μαλλιά σου — κόψε τα! — γιαντί δὲν τα-τέτοιους καημοὺς νὰ πίνω. [γιαντὼ

Κάθε δικὸ σου καὶ καημὸς, ἂν κι' εἶσαι σὺ ἡ [ἄρσασιὰ κι' ἐγὼ τὸ στόμα πού ποτὲ δὲν ξεδιψᾷ — καη- [μὸς μου! —

Κι' εἶμαι ὁ φτωχὸς τραγουδιστῆς πού μέ μερὰ- [κι τραγουδᾷ: «Δὲν εἶναι κρῖμα νὰ διψῶ κι' ἡ δρύση νάναι [μπρός μου...»

ΓΕΡ. Δ. ΚΑΣΟΛΑΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΤΡΕΛΗΣ

Δ ρ α μ ά τ ι δ ί π ρ α κ τ ο (μιά σκηνή)

Ένα τραγούδι συγκεντρώνει την κεντρική ιδέα του έργου. Κι αυτό τραγούδι τρελής, που δείχνει σε μία λογική τον τρόπο της ζωής.

Η Λουκία εκπροσωπεί τον ξεχωριστό τύπο της ψυχρής εκείνης γυναίκας που άπαιτεί από κάθε πράξη και σκέψη την ήθικη και τη λογική. Πλάι της τοποθετείται η Ρόξα, η τρελή, — που δεν παρουσιάζεται στην ακόλουθη σκηνή, — με ώραι-σπαθής, που η πίεση του στεγνού περιβάλλοντος και ιδίως της Λουκίας τη φέρνει στην τρέλα. Και στη μέση τοποθετείται ο Παύλος, υποθήκιος αραβωνιατικός της Λουκίας, ήζωη, με τις απαιτήσεις της, στις έποεις δεν έξαρτάει το ήθικό και λογικό σύστημα της ψυχρής γυναίκας. Άλλά η Λουκία έχει ποθήσει να ένωθει με τον Παύλο, θέλει την άποστροφή του, μετανοιώνει και κλείνει το έργο με τη σπαρακτική κραυγή της άποτυχίας: «Η όμορφιά μ' έδικιθήκε! η όμορφιά μ' έδικιθήκε!»

Η σκηνή σε πλουσιο σαλόκι.

Λ ι λ ή *, (στον Παύλο):—Γιά τ'ε πρώτο είμαι έντελώς σύμφωνη.

Π α υ λ ο ς :—Δέ μπορούσε να υπάρχει άντιορηση, μελάνεσι (γυρίζει στη Λουκία με χαμόγελο) ή γεμάτη συλλογισμο σιωπή της δεσποινίδος Λουκίας άφίνει νόμννεύσουμε πώς της μένουν άκόμα πολλές άμφιθελίες.

Λ ο υ κ ί α, (με χαμόγελο):—Ναί είναι άλήθεια πώς στο βάθος όλων αυτών δέ βρήκα μία βασική χρησιμότητα, την κατεύθυνση.

Π α υ λ ο ς, (με κάποια παραφορά):—Α,μά δέν είναι ανάγκη να ψάχνετε να βρήτε χρησιμότητες. Φτάνει που είναι ώρατο. Τ' άλλα περισσεύουν.

Λ ο υ κ ί α, (χαμογελώντας σγκκαταβατικά):—Μιά άποψη κι' αυτή....

Ρ ί κ α **, (μόνη):—Μιά άποψη, σου λέει τώρα. Άς της πάλεγε κανέναν άλλαν και βλέπαμε!

Λ ι λ ή, (στον Παύλο, με κάποιο ναζι):—Γιά το άλλο όμως έχω κι' έχω τις άντιροήσεις μου.

Π α υ λ ο ς :—Πού έλπιζώ πώς δε θέ είναι έπίκαιρος όσο της δεσποινίδος Λουκίας.

Ρ ί κ α :—Η ιδέο συγκρασία της, έξέρετε. (Κιτάζει τη Λουκία με κακια.)

Λ ο υ κ ί α, μόνη:—Συστατικό που μου τώ κανε! Γυρίζοντας π. γράκει ή μάχλορή!

Λ ι λ ή, στον Παύλο:—Νά, ή τυφλόμυγα που παίζουν άκόμα μέσα. Ποιά ή άντιροήση σας γι'αυτήν; Ο έξευρωπαϊσμός της *** έρσι-σισται να είναι καταδικασίμος;

Π α υ λ ο ς :—Γεβαίδοττα.

Λ ι λ ή :—Γιά ποιά λόγος

Π α υ λ ο ς :—Γιά τον έξευρωπαϊσμό της αυ-τον άκριβώς.

Λ ι λ ή — Μά πρωτύτερα δέν έδογματίζατε με τότην άτοκλειστικότητα γιά τ'ε ώσους;

Π α υ λ ο ς :—Και εξακολουθώ να δογματιζώ με την ίδιαν άποκλειστικότητα.

Λ ι λ ή, χαμογελώντας :—Τότε;

Π α υ λ ο ς :—Κατάλαδα που θέλατε να φτά-σετε. Μά σας λέω και πάλι πώς ποτέ δε μπορώ να προτιμήσω την τυφλόμυγα αυτή από τη όροσερή και άπείριτη τυφλόμυγα του όρόμου.

Λ ο υ κ ί α :—Είμαι σύμφωνη με την ιδέασας. Π α υ λ ο ς, στη Λουκία, παρενθετικά:—Νά που συμφωνούμε και σε κάτι.

Λ ο υ κ ί α, τ'ε χαμογελάει: Έπειτα μόνη της:—Αχ,θέ μου, να συμφωνάγαμε και σε άλλα!

Π α υ λ ο ς, στη Λιλή:—Δέ δ'έπω να πει-στήκατε.

Λ ι λ ή, χαμογελάει έπιδακτυμαστικά.

Π α υ λ ο ς :—Έξέρετε τί έντυπωση μου κανει ή τυφλόμυγα όταν την παίζουν έτσι! Μου θυ-μίζει την έπίσημη, έξευρωπαϊσμένη έκκλη-σιά, που της έχουν άντικαταστήσει τ'ε κερικά των πολυελαίων και τ'ε κεντήλια των είχειων με κρύους ήλεκτρικούς γλόμπους. Κατά την

(*) Φιλη της Λουκίας

(**) Άδελφή της Λουκίας, που είναι περισσό-τερο με τό μένος της τρελής.

(***) Παίζεται με σγκράδα πικάνη κ.λ.π.

αισθητική του, από την έκκλησία αυτή λεί-πει ή άγνη κι' άπέραιτη συγκίνηση που σου δίνει το ώχρό κι' άδύνατο φως του κεντηλιού και του κεριού.

(Γον κοιτάζουν με θαυμασμό.)

Λ ο υ κ ί α, μόνη της:—Τι ώραια που τ'ε λέει!

Λ ι λ ή, σε λίγο, με χαμόγελο άδυναμίας!—Γι' θέλετε να σας πώ τώρα, ύπερ' από την τ'εση ποιητική σας διαθέτη; Σας βεβαίω, έ-χασα την έπιχειρηματολογία μου.

Π α υ λ ο ς, με χαμόγελο άυταρέτκειας:—Ο έξευρωπαϊσμός αυτός, — αν θέλετε πιζότε-ρα, — μοιάζει με τη γυναίκα που δανίζεται ξένα στολίδια του προσώπου!

Ρ ί κ α, άποτομα, κιτάζοντας μια στιγμή τη Λουκία:—Όπτε καταδικάζετε τη γυναι-κεία φιλαρέσκεια!

Π α υ λ ο ς :—Κάθε άλλο. Δέ μ' αφήσατε να τελειώτω. —Καταδικάζω τ'ε θανακόστο λίδια, που άντι να προσθέτουν στη γυναικία όμορφιά, την κάνουν πιο άσχημη.

Ρ ί κ α :—Άλλο αυτό...

Π α υ λ ο ς :—Ήτυχάσατε τώρα;

Ρ ί κ α :—Μά δέν είχα άνησυχήσει και τό-σο. (Χαμηλώνει τ'ε μάτια.)

Π α υ λ ο ς, στις άλλες :—Σεις τί λέτε γι' αυτό; Έλπίζω πώς σας ενδιαφέρει άρκετά ή παρέκκλιση αυτή από τό ζήτημά μας; (Χα-μογελάει.)

Λ ο υ κ ί α :—Πώς θά είθελα να φύγω...

Λ ι λ ή, σοβαρά:—Νά σας πώ: Γ'ο ώραιό το ζητώ πάντα και παντού, με όποιαδ'έποτε μορ-φή κι' αν εκδηλώνεται. Αν όμοια δέν εκπλη-ρώνει την άποστολή του, φυσικά δέν είναι ά-ναγκαση να άνακατεύεται.

Π α υ λ ο ς, στη Λουκία :— Μόνο ή Δεσποι-νίς Λουκία δέ δείχνει κανένα ενδιαφέρο. Ίσως νά σγκολείται πολύ σοβαρότερα με τό ζήτημα αυτό.

Λ ο υ κ ί α, άπαντάει μ' ένα χαμόγελο ντρο-πής και με κατέδραμα των ματιών. Μόνη της:—Πρέπει να φύγω... έρτασε ο κόμπος σου γένι!...

Π α υ λ ο ς, στη Λουκία, μά και στις άλλες μαζί. —Θν είχα τόσο κύρος μια μελέτη από γυναικί γι' αυτό τό ζήτημα!

Ρ ί κ α, που σ' έλο αυτό τό δικόστημα είχε

καταλάβει τη στενοχώρια της Λουκίας και την παρηγούσε με προκλητικές κ' άίρωνι-κές ματιές. —Τη μελέτη της, κύριο Παύλο, την έχει τελειώσει από καιρό ή Λουκία. Μαν-τεύστε άρκετά καλά. Το ζήτημα αυτό είναι άπότά πλέον ενδιαφέροντα γιάτην άδελφήμου. Λ ο υ κ ί α, άγριακοιτάζει τη Ρίκα.

Π α υ λ ο ς :—Μά δε μπορούσε να είναι κι' αλλοίως. Η σιωπή αυτή, ή συστηματική ά-ποχή από τη συζήτησή μας έχει άσφαλώς κάποια βαθύτερη αίτια, ίσως και κάποια έλε-εινολογία γιά τις άπλοϊκές κρίσεις μας. (Στη Ρίκα και στη Λιλή). Σας ζητώ συγγνώμη που έβλακα στην ίδια σειρά τ'ε διαλογητικότη-σας με τη δική μου.

Λ ι λ ή = Ρ ί κ α. Γελούν με άδιαφορία, προση-λωμένες στη στενοχώρια της Λουκίας.

Λ ο υ κ ί α, στον Παύλο. —Σας παρακαλώ!... Αν ύπαρχει κάποια αίτια που άπέφυγαν ά-μιλήσω ως τώρα, βέβαια είναι κάθε άλλη ά-πό κείνη που φανταστήκατε.

Ρ ί κ α, στη Λιλή, πικρά. — Η πρώτη μί-χη!...

Λ ι λ ή, στη Ρίκα, σιγότερα. Κ ή πιο σπου-δαία. Σάπο!...

Π α υ λ ο ς, στη Λουκία. —Τέλος πάντων φαντάζομαι πώς θά μπορούσαμε να μεθουμε τις σκέψεις σας πάνω σ'αυτό τό ζήτημα. Αυ-τή ή έπιμονή μου κεντάει την περιέργεια. Εί-μαι βίβαιος πώς από την άποψη σας δε θά λείπει τό ενδιαφέρον. Τέλος πάντων...

Λ ο υ κ ί α, φαίνεται πώς άποφασιστική, με πείσμα. —Φυσικά, ή διαφωνία έχει πάντα κά-ποιο ενδιαφέρον.

Π α υ λ ο ς :—Α,ώστε διαφωνείτε. Παραδέ-χεστε ίσως πώς τό ψεύτικο στολίδι μορατή γυναικί να τό μεταχειρίζεται κι' όταν άκόμα την ζημιώνει;

Ρ ί κ α, σιγά. —Τ'ε πέτυχε τώρα?...

Λ ο υ κ ί α, άποτομα. — Άπεναντίας?...

Π α υ λ ο ς :—Όπτε τό καταδικάζετε και σε; σ'αυτή την περίπτωση.

Λ ο υ κ ί α :—Όπως και σε κάθε άλλη.

Λ ι λ ή = Ρίκα, άποφασιστική. Ρ ί κ α :—Δέ μπορούσε να κρατηθεί περισ-σότερο. Π α υ λ ο ς :—Άπό μια δεσποινίδα δε μπε-

ροδοί να φανταστώ τέτοιαν ακρότητα. Έγώ
υπόχρυστα ω; αυτήν την τροποποίηση: να
έπιπροσώπη τη χρήση του ΟΥΡΑΝΟΥ π.χ. στην
άσκηση, με την προϋπόθεση να γίνεται ύπ-
σιόμορφη. Και να καταδικάζω τη χρήση
αυτή στην έμορφη, που δεν την έχει ανάγκη,
άλλα την κυνηγάει από κουτή μιμηση κ' εκ-
φυλή φιλαρέσκεια.

Λ ο υ κ ί α: — Η ιδέα σας είναι όμοια με τη
μέση δρασκετα σύμφωνη με την αλήθεια, με
την ήθικη:

Π α υ λ ο ς, επαναστατεί: — Α, μά έ-
χετε ποιό μεγάλο λάθος. Το όρατο δεν έχει
ανάγκη να όρισεται σε άμοιβαίστητα με τι-
ποτα και με καμιά ήθικη. Έχει ποσην αυ-
τόρκεια!

Λ ο υ κ ί α, χημογελώντας εϊρωνικά:—
Αυτά όσους είναι ένας όρατος όρισμός του ό-
ρατου. Άλλα στη ζωή τίποτα δε μπορεί να
ζήσει πραγματικά αν δεν έχει μέσα του την
αλήθεια, την ήθικη.

Π α υ λ ο ς:—Με έλ' ή αλήθεια, έλ' ή
αλήθεια της ζωής, μαζεύεται στο όρατο. Η,
αν θέλετε χτυπιόστερα, αυτό είναι πηγή της
ζωής. Ανομιαι αυτήν την ήθικη, —ματι
μόνο όρατος μπορεί να ένοσηθεί ή ήθικη για
νάχει κάποιος σκοπό, —κι αυτήν τη δημιουργεί
το όρατο. Άπο κείνο εξαρτάται.

Ρ ί κ ι α, στη Διλή κρυφά: —Τι έμορφη
που τά λέει!

Δ ι λ ή, τύλλο γομέα:—Έντελώς αντί-
θετος χαρακτηρις από τη Λουκία.

Λ ο υ κ ί α, στον Παύλο, με εϊρωνία: —
Έγώ τουλαχίστον θάτραμκ από το φόβο μου,
αν έδλεπα τον κόσμο στους όμους του όρα-
του, κένος τοπο λεπτού και εύθραυστου παιδιού!

Π α υ λ ο ς:—Νομίζετε... (Ανασημώνε-
ται λιγο στη θέση του στενοχωρημένος. Γυ-
ρίζει το πρόσωπό του από τη Λουκία με δυο
αρέσκεια και έλαγρή περιφρόνηση. Ανιόσκει-
τεβάζει τά φρυδιά μ' ένεργητικότητα, που
δειχνει πως συνεχίζει στο μυαλό του τη συ-
ζήτηση.)

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΘΕΛΩ ΜΓ ΑΓΑΠΗ

Θέλω με' αγάπη άμαρτωλή ή αγάπη μας να εϊνε
Σ' όλων τά μάτια και θεών κι' ανθρώπων' μι-
σημένει,

Διωγμένοι άπ' ελως μακριά να ζού από τον
κόσμο,

Μακριά κι από τον ούρανό, ελότελα δοσμένοι
Στόν ένα μας τό έαυτόν' ελότελα άφημένοι:

Στην καταφρόνια των κακών, των άναστων,
που μήτα

Και να μάς μοιάτου. θά' τολμούσ η να μάς συ-
χωρέσου.

Θέλω στο τέλος ή ίδια Έσθ. γλυκειά μου αγα-
πημένη

Κά με άφίτης μοναχέ να πές κ' Έσθ στο πλ. ός
Νά με μισήσεις πιο πολύ κι άπ' όλους, πιο πολύ

Κι από τον ίδιο σου έαυτό που γίνηκες δική μου!
Όμως κι αν μείνω μοναχός και δίχως άλλη αγάπη

Η αγάπη έμένα θά μου άρκει του ίδιου του
έαυτού μου

Που κάποτε αγαπήθηκα και μ' ένοχη κι άγαπη!

ΝΙΚΟΣ ΛΑΓΔΗΣ

ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ

Κοιλούνε οι ώρες και ή ζωή σέρνεται άργά στη
δύση,

κι' ή μέρα μας επέρασε να σβίσει δίχως έννια
Κοιμόμαστε· δεν έρχεται χάρος να μάς

ξυπνήσει·
μόνο ή φροντίδα μ' ξυπνά με δόντια σιδερένια.

Μόνο ή φροντίδα του Αδριού στον ύπνο του θα-
νάτου.

Και σά μαχαίρια δίκωπα της Ζωής τά γέλια
φτάνουν,

που σφρατα στης Πολιτείας τα έδρέμους κάτω
να μάς διπλοπεθάνουν.

Νά μάς θυμήσουν τη ζωή τον έρωτα τά χόρδια,
τόνειρα, που μάς κλάθωσαν σ' ένήγλια του τοβάθη
Στόν Αδρι, που μάς έσυρε του κόσμου ή κα-
σέ μάς στη μέση τά πάθη... [ιαφρόνια

ΣΤΑΘΟΣ ΖΑΡΚΙΑΣ

“ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΤΡΑΥΔΙΣΜΑΤΑ,”

Πολλές, πολλές σκιές στις ψυχής μου τά τρί-
σθαθα άπόψε.

Άνοιχτό το παρ. θύρο, κι' ή ψυχή μου γυρτή,
στης Νυχτιάς τη σιγή άργεολογίζεται.

Κάποιο πάθος έντός μου, κάποιο πάθος τρα-
λό σαν καμπάνας θουή άχρεολογεί...

Πέρα γαλάζιο κι' έδω βαθιογάλαζο κι' βλοσ
θε άπτεράκια λυπόθυμα.

Πολλές, πολλές σκιές, σιγήν ψυχή μου, του Σιε-
ώλ οι σκιές στην ψυχή μου, έτούτη τη νύχτα.

Βαρείά, κυρτασμένα ή Ζωή, τίς τάς τίς,
έλα χτυπά,

Μά πνοή άπ' άπτερόελια μου ζάλισε την άργη
φαντασία,

Σιγή... σιγή... κι' ή Νύχτα κάποιος τραγου-
δι μονότονο στο Κινώρ της επάνω τονίζει.

Τίς, τάς, τίς κι' ή ζωή θαρειοκίνητη σέρνε-
ται έμπρός μου!

Πολλές, πολλές σκιές, σέχουν πνίξει ψυχή
μου άπόψε!

Του Αδριού γίνου άπόψε γλυκειά Άρπα στις
Νυχτιάς τη σιγή...

Βά, βέ, βέ, μή γελές, μή ψυχή κάτω μέλ-
λειται ώ'μένα!

Μεσ' άπ' την κλίση ή σικωθώ άπόψε, ά-
ναζητώντας τά δυο πυργιά χειλάκια σου σαν
άπό ρόδο να ρουφήξω τη δροσιά.

Μά, ώ'κέ, γιατί οι σκιές του Άδριού μου έ-
χουν την ψυχή περιτυλξεί;

Πώς του Σιεώλ ή φρίκη έχει φωλιάσει κά-
που μέσα έδω στα σωθικά μου;

Η φρίκη! ή φρίκη... Ω έλα, παρθένα του
Κεδάρ πίσω άπ' την τριανταφυλένια κολώνα του
κιμίου σου να κρυφτώ. Ω έλα, στις σάρκας
το ήδονικό ανατρέχιασμα ελη τη φλόγα της ά-
γάπης να ροφήξω. Λάμπουν λυπόθυμα τ' ά-
στέρια τ' Ούρανού, διαμαντικά στη ζαφειρένια
του Αδριού χλαμίδα. Γύρω άπ' τό θρόνο του
θριαμβικά φάλλουν τά Χερουβεϊμ. Γύρω από
τη σάρκα σου παθητικά ή ψυχή μου ελολίξει...

Ω, έλα, ξανθή κοπέλα του Κεδάρ πίσω
άπ' την τριανταφυλένια του κορμιού σου την
κολώνα να κρυφτώ.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΣΥΝΤΟΥΛΙΕΡΟΣ

ΧΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Το δροσάτο σου στόμα
σαν όλυμπιο κροντήρι
με κερνούσε νεχταρι
σε τρελλό πανυγγήρι.

Κ' εϊταν άφραστη δόξα,
τούρανού μου τά πλαταια
δ,τι μέσα τους κλειούσαν
τά γαλάζια σου μάτια.

Εϊσουν δύναμη πλάστρα,
μιά πηγή ήδονοδότρα,
μιά πνοή μυρωμένα,
μά μου στάθης προδότρα.

Νιές αγάπης τη μέθη
βρήκες σάλλου τά λογια
κι είναι πια τά δικά μου
θλιφτικά μυρολόγια...

Ω! κι άς εϊταν τό δαίλι
να σου φέρνει τά γέρι
τη δροσιά του φιλιού μου
που σου στέλνει τό χέρι.

Ω! κι άς εϊταν κι άς εϊταν
τάνθομύριστα θράδια,
να ποθεύσες καλή μου
δσα νείρομαι χάδια.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΡΟΥΝΑΣ

ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

Ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ θεοῦ τοῦ ἑκατοντὸ Μίμη ἔκλειε τὸ βράδυ τὸ πρὸ εὐτυχισμένο παιδί.

Ὅχι τόσο γιατί ἔδειξε, μὲ τὸ καρμὶ τοῦ ἔστεκε στήν περίστασι, τὸ μὲ πᾶν καλῶς ἐνδειχτικὸ τῶν δυνάμεϊ τοῦ οὐοῦ, καθὼς ἔλεγε καὶ ὁ θεός, θά ἀήγαγε πτῆ δευτέρᾳ πτῆ τοῦ γυμνασίου, ὅρα, γιατί δείχτηκε ἄξιος τοῦ τίτλου τοῦ αὐτοῦ μπροστὰ ἀπὸ θεοῦ, πού σὲνπρώην καθηγητῆς πού ἦταν, μπορούσε νὰ κρίνει. Καὶ ἡ κρίσις αὐτῆ πού ἔγινε κατόπι ἀπὸ τῆ δοκιμασία, πού ἔγινε στὸ γράσει τὴν ὥρα πού ἡ καλὴ θεία Ἐλπίς ἐτοίμαζε τὸ τραπέζι γιὰ τὸ δείπνο.

— Ἄς δοῦμε παιδί μου, τοῦ εἶπε, εἶσαι ἄξιος τοῦ ὀνόματι πού μου ἔδειξε; Μὴ σοῦ κοκκοφαιναται παιδί μου. Ἐχω παροίθησιν εἰς ἐσέ, ἀλλὰ ξέρεις, ὁ κόσμος ἔχει καθήκοντα πολλὰ... Ἀπὸ τὴν ὥρα πού μου ἔδειξε τὸ ἐνδειχτικὸ σου μου ἐκάρφωθηκε ἡ ἰδέα πῶς εἶχα τὸ καθήκον νὰ πειθῶ ἂν εἶσαι πράγματι ἄξιος τοῦ τίτλου, πού εἰ ἄξιότιμος καθήγησι σου...

— Ὅχι θέλετε, θεοῦ μου εὐχαρίστως Κι' ὁ θεός μ' ἔβα χαμῶντο πονηρὸ τράβηξε πτῆ διδασκαλία του. Ἐδῶρα τὴν «Ἀθηναίων Πολιτεία» τοῦ Ἀριστοτέλη καὶ τὴν ἔδωκε στὸ Μίμη.

— Ἀνάγνωσε καὶ ἐξήγει.

Τὸ ὄρος τοῦ ἔγινε σοβαρὸ, σκληρὸ πῆς Ὁ Μίμης ἐδῶρα ἀπροπρόσωπος. Τὰ ἐξήγησεν ὅλα «ἀπταίστως» καὶ ἐκοίταξε τὸ θεοῦ μὲ ἀγαλίαση. Μὴ γιὰ μεγάλη τὸ ἐκπληξῆ τὸν εἶδε ἀκόμη σοβαρὸ. Μ' ἔβα πῆδημα, φίλε μου, τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ λέγει, ὅτι παυχημένα καὶ ἂν εἶναι, δὲν ἀνεβαίνει κανεὶς στήν κορυφή.

Καὶ προτὸ προπτάσει καλὰ καλὰ νὰ καταλάβει τί τοῦ ἔλεγε, ἔραχη τὸ ἦρθαν εἰ ἐρωτήσεις, σκῆρπιες γιὰ τὰλλα μαθήματα, Συναχτικό, δηλαδή, Λατινικά, Ὄρησκεντικά, Ἱστορία καὶ μόνο γιὰ Μαθηματικά δὲν ἄκουσε, ἴσως γιατί ὁ θεός Ἀγγελη τὰ εἶχε πῆς ξεχάσει.

Ἀπαντῶσε σ' ὅλα μὲ τὸ ἐνστικτο ἐκεῖνο τῆς αὐτοσυντήρησις, πού ἔρχεται στὸ φτωχὸ ἀγωνιστῆ, πού ἔχει γύρω του πολλοὺς ἐχτροὺς καὶ προσμένει νὰ δεχτῆ τὸ χτύπημα ἀπὸ κάθε μερὰ.

Βγήκε ὡστόσο παντοῦ ἀπροπρόσωπος καὶ ὁ θεός του τὸν ἀγκάλιασε, τὸν ἐφίλησε καὶ ἀρχισε νὰ του λέγει ἕνα σωρὸ πράγματα γιὰ τὸ μέλλον του καὶ τῆς ἐλπίδες, πού εἶχε γι' αὐτόνε.

— Παιδί μου, τοῦ εἶπε, στὸ τέλος ὁ θεός δὲν ἠθέλησε ν' ἀποχτήσω παιδιὰ καὶ αὐτὸ μεστενο

χάρουσε. Μία μόνη ἐλπίδα εἶχα γιὰ νὰ ἰδῶ τὸν ἐκατό μου ἀναθηματοργημένο. Ἐσέ.

— Κι' ἐγὼ ἐπίσης, ἀκούστηκε μὴ γυναικίᾳ φωνῆ ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ ἡ θεία Ἐλπίς ἐμπαιγιά νὰν τοῦς φωνάζει στὸ τραπέζι, γεμάτου, χαμόγελα καὶ χαριτωμένα κουνήματα.

— Μὰς ἤκουσε; λοιπόν; Ὁ ἀνεψιός μας Ἐλπίς ὄρησκονδῆσαι. — Πόσοχαίρομα! Τὸν ἐξήτασε; θέβαια. — Ἐννοεῖται. Καθῆκοντα... — Τὸ καταλάβα, γιατί τὸ ἔλεγε ἀπὸ τότε πού τοῦ ἔγραφε τοῦ Μίμη μας νὰ μὴ λείπει νάρθη. Χαίρεις; Μίμη τί ἔλεγε; «Ὅταν ἔλθει θὰ τὸν ἐξετάσω»

— Δὲ μπορούσα νὰ μὴ τὸ κάμω. Ἐχω καθήκον νὰ τὸν παρακολουθῶ, γιατί ἂν εἰς τὴν ἀδελφῆ μου χρωστᾷ τὸ ζῆν, σὲ μὲνα χρωστᾷ τὸ εὖ ζῆν. Ὅπως ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος εἰς τὸν Ἀριστοτέλη! ἔκαμε ὁ Μίμης ξαναμένους καὶ καρδωμένους. Ἡ θεία Ἐλπίς γεμάτη ἀγαλίαση ἐπίσε τὸ Μίμη ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἀκολουθώντας ὁ θεός Ἀγγελης ἐτραβῆξαν γιὰ τὸ τραπέζι ὅλοι.

Ἐκεῖ πολλὰ εἰπώθησαν γιὰ τοὺς καθήγητες καὶ τοὺς κακοὺς μαθητῆς, πού ὁ θεός τοὺς παρομοίασε μὲ «κακῶς ἐν χλωρῶ λιμῶνι.»

Ἡ θεία ἔραχη τὴν παρομοίωσῆ του θαυμασία καὶ ἐομψώνησε λέγοντας: ὅπως καὶ αἰ κοκαὶ ἂ κανθα: ἐμοιάζουν μὲ κακοὺς μαθητῆς. Ὁ θεός τὴν ἐκοίταξε μὲ θαυμασμό. Ὁ Μίμης χαμογελοῦσε. Ἡ κουβέντα κατόπιν ἔπασε στὸ ζήτημα τῆς χρησιμοποίησις τῶν διακοπῶν, ὅπου ὁ θεός παινέθηκε πῶς τὸ καλοκαίρι πού τελείωσε τὴν πρώτη γυμνασίου, εἶχε μελετήσει: τὸ Συναχτικό ὅλο καὶ ὅλη τὴ Λατινικὴ Γραμματικὴ, ἐνῶ ἡ θεία δὲν ἔπασε νὰ συλλογίζεσαι πῶς ἐκοπίασε κάποιε θέλοντας, μέσα στίς ζέστες τοῦ Ἰουλίου, νὰ γράψει τὴν Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὴ χειρόγραφα τὰ εἶχε φυλαγμένα — ὅπως τὴν εἶχε μάθει ἀπὸ τὸ σχολεῖο.

Ὁ Μίμης ἐβεβαίωσε πῶς θὰ μελετοῦσε τὴν «Ἀθηναίων Πολιτεία», θταν ξάφνου ἕνα ξυπνητήρι ἀρχισε νὰ χτυπᾷ δαιμονισμένα.

Ἦταν ἡ κανονισμένη ὥρα γιὰ τὸν ὕπνο Ὁ θεός ἐξήγησε τὸ πρᾶγμα στὸν ἀνεψιό του, ἀναπτύσσοντας του γρήγορα καθὼς ἐτοιμάζονταν, τὰ σχετικὰ ῥητὰ τῆς ὕγιεινῆς, πού καθήκον παντός ἀνθρώπου εἶνε νὰ τ' ἀκολουθῆ.

Ἡ θεία εἶχε σηκωθῆ καὶ εἶπε στὸ Μίμη πῶς τὰ κοιμῶτανε στήν κἀμαρὰ τους, ὅπου τοῦ εἶχανε στρώσει: σ' ἕνα καναπέ πρόχειρα, γιατί

δὲν ὄπηρχε μέρος ἄλλο. Ἄλλωστε δὲ Χωροῦσε παρεξήγησι, παιδί τοῦς ἦτανε.

Ἐτραβῆξε λοιπόν ὁ Μίμης μὲ τὸ θεοῦ τοῦ σὲ μέρος. πού ἄκουσε, ἐνῶ αὐτὸς δὲν ἔπασε νὰ ἀπαγγάλλει τὰ ῥητὰ τῆς ὕγιεινῆς.

Καθῆκοντα, παιδί μου, καθῆκοντα, εἶπε στὸ τέλος.

Σωρεία καθῆκόντων ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ μας τῶν ἄλλων καὶ τοῦ θεοῦ. Σὲν ἐκουκουλώθηκε στὰ σκεπᾶσματὰ του ὁ Μίμης ἄκουσε τὸ θεοῦ του μὲ τὴ θεία νὰ πέφτουσε στὸ κρεβάτι τους πού ἦτανε στὸ β. ἴσως τῆς κἀμαρας. Κουβεντιάσανε γιὰ διάφορα τοῦ σπιτιοῦ. Τέλος ἠσούχασαν καὶ σιωπῆ ἀπλώθηκε. Ὁ ὕπνος ὡστόσο δὲν ἐρχότανε στὰ μάτια τοῦ Μίμη. Εἶχε συκινωθῆ ἀπὸ τὸ τόσα, πού ἄκουσε ἀπὸ τοῦ λέγει ὁ θεός, εἶδε τὸ θρίαμβο του τόσο ζωντανὸ καὶ ἔξ ἄλλου ἡ ἰδέα πῶς ἱκανοποιῦσε αὐτόν πού τὸν εἶχε τόσες φορές συμβουλέψει καὶ τὸν προετοίμασε γιὰ τίς εἰσιτήριες ἐξετάσεις, τοῦ ἔδινε τόση χαρὰ, πού τὸ μολὸ του ξαναμένει ἀπὸ μὴ μεγάλη ζωηρότητα, ξάνοιγε καὶ ζετύλιγε σχέδια πολλὰ, ἐνῶ σκεφείσε ἀπειρες τοῦ ἐρχότανε.

Ὁ θεός ἀρχισε τὰ ῥοχαλίζει — ἡ θεία δὲν ἐροχαλίζει ποτὲ τῆς — καὶ αὐτὸς ἀκούγοντάς τονε χαμογελοῦσαν εὐτυχισμένα. Σὲ λιγάκι ὁμως ἐξήλεψε καὶ ἀρχισε νὰ στριφογυρίζε στὸ κρεβάτι του ζητώντας ν' ἀποκοιμηθῆ.

Ἦερασεν ἔτσι πολλὴ ὥρα καὶ ἄκουσε τὰ κοκῆρια πού διαλαλοῦσαν τὰ μεσάνυχτα. Στὸ κρεβάτι τοῦ θεοῦ ὅστερ' ἀπὸ λιγάκι ἄκουσε στριφογυρίσματα καὶ τέλος ψιθυρισμοὺς: Ἐλπίς. Ἐλπίς! Κοιμάσαι; Ἐθνα...

Τί πῆς αὐτῆ.

— Ἐλπίς κοιμάσαι; Ἐθνα...

— Ὅριστε... τί θέλεις;

— Κοιμάσαι;

— Ναί.

— Ἐθνήσε.

Τί τρέχει;

— Μίλα σιγὰ μὴν ξυπνήσουμε τὸ παδί.

— Ἐλα τί θέλεις;

— Θυμήσου, Ἐλπίς, τί μέρα ἔχουμε σήμερα;

— Ἡμέτη.

— Αὐτὸ θυμήθηκα καὶ ἐγὼ. Λοιπόν;

Ἐγινε γιὰ λίγη σιωπῆ. Ὁ Μίμης κρατοῦσε τὴν ἀνάσα του

— Λοιπόν τί λές;

Ἐλα κοιμηθοῦμε, Ἀγγελη μου, τώρα. Πῶς ζῆν τὸ θυμήθηκες πρῶτερα;

Μου ξέφυγε, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ μείνει.

— Ἄθρησ τῶρα

— Ἀθῶνατο! Ἄχ, εἶμαι ἄρρωστος.

— Τί ἔχεις;

— Δὲν ξέρω. Βλαβεῖ ἴσως, πού καθυστέρησα λίγες ὥρες στὸ καθήκον μου.

— Ἐλα τότες, Ἀγγελη μου... — Ἄχ ναί! Σ' εὐχαριστῶ, Ἐλπίς.

— Γρήγορα ὅμως καὶ σιγὰ μὴν ξυπνήσουμε τὸ Μίμη.

— Ἐγὼ ναί σου, ἀγάπη μου Μίμη ἀνῆσχεῖς.

Κατόπι ἔγινε ἕνα ἀνατάραγμα βόχων.

Κόκαλα ἐτριξῶν, ἀναταναγμῆ ξέφυγαν.

Ἰστερα ἔλαφρὰ μουρμουρητὰ καὶ τέλος σιωπῆ.

Μόλις τὰ ξημερώματα ἀποκοιμήθηκε ὁ Μίμης.

Ἦτσι λοιπόν, θταν ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ ξύπνου αὐτὸς κοιμότανε ἀκόμη θαθεία. Ὁ θεός του τότε κοιτάξε μ' ἀλησιχία.

— Πῶς ἀκόμη κοιμάσαι τόσο θαθεία, Ἐλπίς; Μὴ πῶς ἦτανε ξάφνου τῆ νύχτα;

— Ποιὸς χαίρει...

— Ὡ μὴ, μὰς ἄκουσε, λές!

— Μμμ... ἴσως, ἔκαμε αὐτῆ μὲ γέλιο.

— Ὡ, ἂν μὰς ἄκουσε! θὰ ντρέπομαι νὰ τονε κοιτάξω.

— Καὶ γιατί; Τὸ καθήκον σου δὲν ἔκαμες; Εἶπε γελαστὰ καὶ πάλι ἡ θεία.

Ὁ ἄλλος καίτε μουρμουρίσε καὶ ἀρχισε νὰ θυμάτῆ στήν κἀμαρα γιὰ τὴν ἐτοιμασία τῆς τουλάτας του.

Ὅταν ὁ Μίμης ἐξήπνησε ἀπὸ τὸ θόρυβο τῶν θυμάτωνεῖδε τὸ θεοῦ τοῦ μπροστὰ στὴν καθῆγῆ ν' ἀγριάζεται νὰ δέσει τὴν γροβάτα του. Ἡ ὄψη του εἶταν χλωμὴ καὶ τὰ μάτια του πρημένα. Ἡ γραβῆτα δὲν ἐδέντανε. Τὰ χέρια του κουνιόνταν νευρικά. Τέλος κατόρθωσε νὰ τὴν πετύχει. Σὲν, ἀπὸ σπυρίστηκε, θῆγχε στήν τραπέζαρία εἶδε τρία φλιτζάνια μεγάλα, πού ἀχνίζαν στὸ τραπέζι. Ἡ θεία Ἐλπίς ἦτανε πολὺ γελαστῆ. Τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν καὶ θταν ἐγύριζε νὰ πᾷ τίποτε στὸ θεοῦ γινέταν ἐξαιρετικὰ διαχυτικὴ καὶ εἶχε μὴν εἰρωνικὴ τρυφερότητα. Αὐτὸς ἀπενάντιας ἦτανε σκῆρπιός. Τὸ φθῆται του τὸ εἶχε κατεβασμένο. Δὲν ἔδραζε μιλία. Περὶεργο πῶς αὐτὸς ἔ ἀνθρώπος πού φῆς ἦτανε τόσο διαχυτικὸς νὰ εἶναι τόσο ἀλλιώτικος σήμερα. Σὲ μὴ στιγμῆ κάποιε ἔκαμε καὶ ἔχουσε λίγη γάλα πᾶνου στὸ χέρι του. Ψῆθηκε μὲ δὲν εἶπε τίποτε, παρὰ τὸ σφοδρῆσε μὲ γρηγοράδα ζαρόνοντες τὸ πρόσωπὸ του. Ἡ θεία Ἐλπίς φαίνετανε πολὺ δύσκολα πῶς κρατοῦσε

τὰ γέλια. Ὁ θεὸς τῆς ἔρριξε μιά ματιὰ κρα-
τώντας τὸ φλυτζάνι στὸ χέρι του:

—Τι θὰ φάμε, Ἀγγελί μου, σήμερα;
—Ὅ, τι θέλεις.
—Μὰ σὺ θὰ διαλέξεις.
—Τί... μήπως εἶναι κι' αὐτὸ καθήκον;
—Βεβαίως πὼς εἶναι καθήκον κι' αὐτό. Ὑ-
γεινῆς μάλιστα

Κι' ἡ θεία τῶσκασε στὰ γέλια.

—Μὰ μὴ γελάς, σὲ παρακαλῶ. Αὐτὰ τὰ
καθήκοντα.. τὰ καταραμένα...

Ἐέσπασεν ὁ θεὸς ρίχνοντας μίαν ἄλλη μα-
τιὰ διαστικὴ καὶ φοβισμένη στὸ Μίμη, ποὺ ρο-
φούσε τὸ γάλα του σιωπηλὰ μ' ἓνα πονηρὸ ἀν-
επαίσθητο χαμόγελο...

N. Γ. ΚΑΤΗΦΟΡΗΣ

ΑΘΗΝΑ

Τὸ χρῶμα σου τὸ δυνατό καὶ φωτεινὸ
χρόνια καὶ χρόνια ἔζησα. Τὸ δυλινὸ,
τὸ φλογερὸ καταμεσήμερο καὶ ἡ αὐγὴ,
μέδρῃκανε πάντα ἐραστή σου. Κομιὰ πη-
στη φωτερὴ τῆ μονωσὴ στὸ γαλάνο. Ἰγὴ
τρικύμισμα τῶν πεδιάδων· στείρα καισιγῆ

Τὸ πᾶν ἐμπνέει, περιβάλλει, ἐμφυγώνει
τὸ πνεῦμα τῶν αἰώνων, καί, καί δὲν ξεχωρῶ
τὸν πῖο μεγάλο θουσαυρὸ ποὺ μᾶς ἐνώνει
—κάτι πολῦτιμο τὰ μῦρο γινισμοῦ
τὰ ἀνάγλυπτα ἀράματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Τώρα στὶς σατραπείες δόθηκες. Θερνεῖ
τὸ κάθε σου παιδί κάθε μητέρα. Μητέρα
τὸ αἶμα τους ἀπομυζεῖ, φοιχιτὴ ἑταίρα...
Πηχτὸ πυκνώνει τὸ σκοτάδι πλέον ζοφερὸ
τὸ χρῶμα σου τὸ δυνατό καὶ φωτερό.
Τὸ βλέμμα ἐναγώνιο—πονεῖ, πονεῖ,
κι' ὄλο μακρὺ κοιτάει, στὴ δύση πέρα...
πρὸς τὴ δύστη καὶ τὰ στέρια εἶνε ἀβυστὰ

καὶ ὄλων ἡ ματιὰ περίτρομη καὶ ξενυχτὰ
πνιχτὸ ἀπύμεινε τὸ κλάμμα καὶ τὸ κλάμ-
καί, καὶ μὲ ἀλκὴ Αἰσχυλικὴ ἔρμαει [μα
—τὴν τραχικὴ στιγμὴ ἀποθυμᾷ—
πρὸς τὴν ἰδανικὴ γραμμὴ τώρα...

Ὅμως

χρησιμὸς κανεὶς (πεθάναν οἱ θεοὶ) νομος
ὀρίζει τῶν μεγάλων καὶ μικρῶν τὴν τύχη
τὴν ἰαχὴ σκορπίστε, ποντίστε τὴν κραυγὴ
πρὸς τὸ σκοπὸ καὶ μὲ σκοπὸ καὶ θάπετύχη

καὶ θὰ περάση καὶ θὰ ταφῆ ἡ μισερὴ
ἐτούτη ἐποχὴ—τὴ διδοχὴ νὰ δώση
ἡ ἱστορία στέργει, μὰ, μὰ καὶ παραδώσει
τὸν πῖο μεγάλο θουσαυρὸ—ὦ πόθοι ἱεροὶ
νόμισμα νόθο θὰ γενῆ, καὶ θὰ πεθάνη—

μὰ φθάνει τὸ χροακτῆρα τῆς νύξιν ἀδώση
ἀτόριον—ὡστὴν χροακτῆρα αὐτοκρατορικὸ
σὲ τριπτυγον μεταξί—στὸ κάθε ξενικὸ.
Καί, καὶ τότε στὴ φυλὴ θὲ νὰ προδώση
πραγματικὸ περιγρῶμα Ἑλληνικὸ—

Τὸ ξέρω (πόσον καλὰ τὸ ξέρω) τὸ χρῶμα
σου
τὸ πλούσια περιγυτὸ αὐτὸ θὲ νὰ μᾶς δώση
θαναποδώση ἐκεῖνο τὸ μεγάλο καὶ τὸ
[πλαστικὸ

Καί ἂν στὶς σατραπείες δόθηκες στὸ θρη-
[νο
στὸ ἔκρυθμο καὶ μηδαμινὸ-ποτέ, ποτέ
πιστέψατέ με δὲ θὰ χαθῆ τὸ πῖο ὠραῖο
[ιδανικὸ.

ΑΝΑΣΤ. ΔΡΙΒΑΣ

Ἀπὸ τὴν καινούργια τῆ χρονιά ἡ «Βίγλα»
στὴν Ἀθήνα.

ΒΙΓΛΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

Συντρομὴ γιὰ ἓνα χρόνο ὄρχη.	25
» » ἔξη μῆνες »	12,50
» Ἐξωτερικοῦ Φράγκα	25
» Ἀμερικτῆς Δολ.	3

Οἱ συντρομῆς προπληρώνονται

Γράμματα, ἐπιταγές, χερσόγραφα κι' ὅτι
ἐνδιαφέρει τὴ «Βίγλα»:

Μπάμπη Κ. Χρῆλια
Μεσοδόγγι.

Ἦσαν καλῶνται οἱ κ.κ. συν-
τρομητῆς μᾶς νὰ στείλουν ὅσο
μποροῦν γρηγορώτερα τὸ ἀντί-
τιμο τῆς συντρομῆς, καθὼς καὶ
οἱ κ.κ. ἀντιπροσώπων νὰ ξεκαθά-
ρίζουν σὺντῆκα τοὺς λογαρια-
σμοὺς τοὺς μὲ τὴ διαχείριση.

ΚΡΟΣΟΝ ΖΗ ΠΛΑΥΤΕΡΗ...

Κι' ὅσο ἡ ζωὴ πλαυτῆρη μᾶς φαίνεται
πάντα τὸν ἴδιο ὄρμη θὰ περνοῦμε.
Τὸ χρόνο, πρὸ ὄλο ἐλέγχμα ἓνα ἀτέρμονον,
αὐτὸ; μετρεῖ ζωές, μὰ δὲ μετριεῖται

Κι' ὅταν ἀργὰ τὰ κίματα στὸ οὐροπο
νὰ δλεπούμε, ποὺ φεύγουν, σταματοῦμε,
ὄτε μὴ λέξη κι' οὔτε ἓνα χαιρέτημα
μῆς σὴν ἔκστασή μας δὲ θὰ στέρξουν.

Καινούρια γῆς, μιλιές ξενόγλωσσες
ὄλημερὶς ν' ἀκούω κι' ἄς μὴν τίς νιώθω,
γύρω μου τώρα γέλια καὶ περιγέλα
μὲ τὴν καρδιὰ ποτέ δὲ μού μιλοῦνε.

Πάντα μινέχοι μῆς σὴν ἀτκήμια τους
κι' αὐτὸ τὴ χάρουνται μὲ περηφνεία.
Γιὰ μὲ ἡ ζωὴ πλαυτῆρη μού φαίνεται
γιὰ νὰ χωρέσει πλέρια τὴν ψυχὴ μου.

ΑΠ. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΒΡΑΪΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΙΕΘΙΔΑ ΑΛΕΒΗ

Θάρθει ὁ ἀγαπημένος μου στὸ περιδῶλι
του καὶ θὰ τοιμάσουμε συμπόσια τ' ἔροσαντὸ
καὶ θὰ περιφέρει μῆς στοὺς κήπους. — Πάνω
στὴ λάμψη τῶν ἀνθῶν τὸ βλέμα σου θὰ σύ-
ρει καὶ θὰ δρέψει τριαντάφυλλα.

Καὶ θὰ προβήλλουν μπροστὰ του και-
νούρια καὶ παλιὰ ἀπόκρυφα γλυκίσματα.

Ἀγαπημένε μου τραβήξου πρὸς ἐμένα
μῆς στο θαλάμο μου, στὸ πάλαι μου νὰ πε-
ριφέρεις μῆς στοὺς κήπους. — Θὰ φανῆ μῆς
στὶς σκιῆς μου, μῆς ἀπ' τῆς ἄλλης τὰ παρ-
τέρια γιὰ νὰ δρέψει τριαντάφυλλα.

Νὰ γιὰ σένα, ἔερο προσφερτό, τὰ στή-
θια μου σὰ ροῖδα!

Δικέ; μου ὁ ἀγαπημένος μου, κι' ἐγὼ
εἶμαι δικιά του ὅταν κρούσω τ' ἄδυστα τοῦ
παλατιοῦ του, γιὰ νὰ περισέρωι στοὺς κήπους.

Ἀπάνω μου ἡ ἀγάπη εἶναι σημάια καὶ
κάτου ἀπ' τὸ κεφάλι μου τ' ἀριστερὸ του χέρι
γιὰ νὰ δρέψει τριαντάφυλλα. — Θὰ δροσιστεῖ
μῆς σὴν πηγὴ τῶν κήπων, ἀπ' τὰ νερά τῆς
πίστης.

Ζηλευτοὶ λεβεντοιοὶ θὰ συναπαντηθοῦν
μῆς στον κήπο τῆς Ἀγάπης, θὰ διατρεδάξουν
τριγυρίζοντας μῆς στοὺς κήπους. — Μοσκο-
βολημένα κλήμματα θὲ νὰ φυτέψουν καὶ τρισ-
ἀγιο σπέρρο θὲ νὰ σπείρουν καὶ θὰ δρέψουν τρι-
αντάφυλλα.

Λαμπροπρεπῆ βοτάνια ἀστρέφουμε,
τῆς γλύκας τὰ φυτέματα.

Πισο εἶναι ὄμορφες οἱ σκιῆς! Ἐκεῖ σὴν
ἀπαντιῶνται ἀρχοντόπουλα. — Καὶ κάθε καὶ
κάτου ἀπ' τὰ ἡσκιώματα, μῆς στὰ κλήμματα
τοῦ κήπου τὰ μοσκοβολημένα γιὰ νὰ δρέψου-
νε τριαντάφυλλα.

Στοὺς παραδεισους ὁ Θεὸς νὰ τοῖς ἐ-
ρεῖ κληρονομιά τῶν παιδιῶν τοῦ Κυρίου.

ΣΟΝΝΕΤΟ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Τού κόσμου ἀποσταμένοι, ἔμελλε, παρηγοριά
 τῶν αἰώνων.
 Θαμπώσανε τὰ μάτια μας γιὰ μακρυνούς
 φαστῆρες.
 Γεμάσαμε προσημένοντας κάποιο μεγάλο
 θάμα,
 ἔρευνητὲς σταθήκαμε, στ' ἀπόκρυφα
 τῶν Νόμων.

Στὰ τριστράτα ἐστραφήκαμε καὶ στήν πηγή
 τῆς Σκέψης
 γιὰ τῆς Ἀλήθειας τὰ καθάρια λόγια δε-
 ψασμένοι.
 Μέσ' ἀπ' τὰ δίχτυα σὲ γκωμῶ, κι' ἀπ' ἔ-
 λεθρο σὲ λάκκους
 οἱ προφητάδες σείραν μας κι οἱ καλῶν
 νουτάδες.

Ἡ καινούρια χρονιά θὰ φέρει νέα πε-
 ρίοδο γιὰ τὴ «Βίγλα». Θὰ τῆς πάρουμε
 ἄλλα, γιὰ μπουναμά, ἕνα καλὸ Μεσογῆτικο
 φέρεμα καὶ θὰ τὴν βραλοῦμε στήν πρωτεύου-
 σα. Μονάχα ἐκεῖ θὰ μπορέσουμε νὰ τῆς δό-
 σουμε μιὰ ὀρισμένη κατεύθυνση, καὶ νὰ ἐκ-
 πληρώσουμε τὶς ὑποσχέσεις μας, ἐχτελών-
 τας τὸ σκοπὸ, γιὰ τὸν ὅποιο ἐκδόθηκε. Ἐδῶ
 στήν ἐπασχία μας πολλοὶ λόγοι (κι ὁ κυρι-
 ὄτερος τοῦ τυπογραφείου) δὲ μᾶς ἐπιτρέπουν
 νὰ βγάνουμε περιοδικὸ καθὼς τὸ θέλουμε καὶ
 καθὼς τὸ ἀπαιτεῖ ἡ καλλιτεχνία. Ἀπὸ τὴν
 Ἀθήνα ἔμως, πού θάγουμε τὰ μέσα νὰ ἐρ-
 γαστοῦμε, ὅπως μπορούμε, ἐλπίζουμε καὶ
 θὰ πετύχουμε νὰ προστεσο με στὸν περιοδικὸ
 φιλολογικὸ τύπο μιὰ «Βίγλα» πολὺ ἀξιοπρό-
 σεχτη.

Κατὰρξιστοὺς Ἱερεῖς τοῦ Μπέλ καὶ τῶν ἀρ-
 χαιῶν εἰδώλων
 καὶ στοὺς Προφῆτες τῆς Ἀλήθειας, πού
 τοὺς ἀκολουθᾶνε,
 μὴ ἡ φήμη σας πικνοταῖνὸ θ' ἀστράφτει
 ὦ, Κοσμοσαῖστες!

Κι ὦ, εἰσεῖς, Ἱερεῖς τῆς Ὁμορφιάς, τεχνίτες
 τοῦ χρωστήρα,
 ἐξουσιαστὲς τοῦ τραγουδιοῦ με τὶς κρυ-
 φές του χάρες.
 — με τὸν Ψαλμὸ καὶ τὸ Ἄσμα σας,
 κοσμοσωτῆρες εἰστέ!

(Ἀπὸ τὴ σειρά «Πάνω στὸ οὐρανὸ
 δρόμοις καὶ στὰ μονοπάτια»)
 (Μετάφραση ἀπὸ τὰ Ἑβραϊκὰ)

ΙΟΥΛΙΟΣ ΣΥΝΓΟΥΛΙΕΡΟΣ

Γιὰ λόγους στρατιωτικῶν δὲ μποροῦ
 σχμα νὰ ὀνομάσουμε τὴ Διεθνή τῆς «Βίγ-
 λας» ἀπὸ τὸ πρῶτο φύλλο. Αὐτὸ ἔδωκε ἀφ-
 ορισμὴ σὲ μερικὸς σμυνοτύπληχτους, πού
 δὲν εἶχανε πῶς νὰ κακοσυττήσουν τοὺς ἐκδό-
 τες τῆς, νὰ γράφουν σὲ γνωστὰ τους πρόσωπα
 ἢ νὰ διαδίδουν. (μετατρέποντας τοὺς λόγους
 πού ἀποκρύφταμε τὴν ὑπὲρ καὶ τὴν διεύθυνση)
 πῶς ἀποχωροῦν ἀπὸ περιοδικὸ πού δὲν εἶχαν,
 οὔτε μπορεῖ νάχουν ποτὲ σχέση. Διαδίδανε
 ἐπίσης μ' ἐπίταξη καὶ ἐβδαιώνανε τὴ σύντομη
 διακοπὴ τῆς ἐκδόσεως τῆς, συσταίνοντας καὶ
 τὴν ἀποχώρησιν πολλῶν λογοτεχνῶν, πού τι-
 μούνε τις στῆλες τῆς καὶ τῶν πόλεμο ἐναντί-
 ον τῆς. Καὶ τοῦτο γιὰ νὰ ικανοποιήσουν τὴν
 προστυχιά, ἢ φιλοδοξούντας νὰ τοὺς ἀποδο-
 θεῖ ὁ χαρακτήρις τῶν μεγάλων, Μπετό
 βεν κ. ἄ. ...

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Λογοτέχνης» μᾶς παρακαλεῖ ν' ἀναγγείλουμε
 ὅτι διέκοψε τὴν ἐκδόσιν του.

Μ. ΒΑΣΣΑ.—«Υπουργικὸ Συμ-
 βούλιο». Σαββατικὴ κοροϊδία μακροπραχτι-
 κῆθνα 1923.—

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Ἀθῆνα 8)10)923

Πρὸς τὴν ἀξιότιμον Δ)νστη «Βίγλας»

Ἐχοντας ὑπὸ ὄψιν τοῦ ὅτι ἡ «κοροϊδία εἶ-
 ναι ἀποτέλεσμα κωμικῆ ἀπὸ τὴν ἀγανάκτη-
 σιν» ὁ κ Β. ἔγραψε τὸ καινούριον αὐτὸ βιβλίον.

Μέσα στὶς σελίδες του ἀναπαράσταται
 τὰ χάγια τῆς πολιτισμένης κοινωνίας, μὲ μιὰ
 λεπτὴ εἴρωνια ριζήλευσιντας πετυχημένα τις
 πολιτισμένους ἐξοχότητες, τὰ τίσο σπουδαῖα
 κι ἀναποφευχτὰ αὐτὰ παρασιτα.

Ἡ δύναμις καὶ διακριτικότης, πού
 χρειάζεται σ' ἕνα εἴρωνετή, δὲ λείπουν ἀπὸ
 τὸν κ. Βάσσα. Βλέπει ποσο κιλά καὶ διακρι-
 νει τὴν πραγματικὴν μορφή τῆς πολιτισμένης
 κοινωνίας καὶ εἶσαι μπορεῖ, στὴ θέσιν πού ἕνας
 ὀγκματικὸς συγγραφεὺς θάγραφε μιὰ τραγω-
 δία, νὰ κάμει τὴν κοροϊδία του.

Μέσα στὴν σαρμανικὴ εὐθυμία πού μπο-
 ρεῖ νὰ φερὶ τὸν ἀνγλωστή ἢ θεατὴ τὸ «Υ-
 πουρικὸ Συμβούλιον» κωμικεταὶ ὁ μεγαλύ-
 τερος οἶχτος καὶ ἡ μεγαλύτερη ἀγανάκτηση,
 γιὰ τὴν κατάστασιν, στὴν ὁποία φέρανε τὴν
 ἀνθρωπότητα οἱ πράξεις τῶν εἰρωνευομένων
 ἐξοχότητων.

ΣΠΥΡ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ.—
 «Μαῆστράλες». Ἐνδραση Γ. Βασιλείου,
 Σταδίου 42 Ἀθήνα 1923. (Θὰ γράψουμε
 στ' ἄλλο φύλλο.)

ΚΑ. ΤΣΑΤΣΟΥ.—«Φουλκισμέ-
 να εἶδωλα». Μεσολόγγι 1923 Τιμὴ ὄραχ
 μὲς 10.

Ο «ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ»

Ἀπὸ τὸ Βίβλο ἢ Διεθνή τῆς περιοδικῆς

Θεωρῶ τὸν ἐαυτὸ μου ὑποχρεωμένον νὰ δι-
 ακουρηθῶ, γιὰ ὅσα γράφηκαν στὴ «Βίγλα»
 σχετικά μετὸ χρονολογικὸν τοῦ «Πανατω-
 λικῆ Ἀστῆρος» ἠὼς γράφουν οἱ Νέοι μας»
 Γικτὶ ἐγὼ πραγματικὰ ἤμουν ἐκεῖνος, πού στὸ
 πρῶτο φύλλο τῆς ἐφημερίδας αὐτῆς μετὴν ὁ-
 πογραφῆ μου ὀλακέρη, δημοσίεψα τὰ ἐπαι-
 νητικὰ ἐκεῖνα λόγια γιὰ τὴ «Βίγλα». Ἀλλὰ
 τὸ χρονολογικὸν πού δημοσιεύθηκε στὸ 4 ο
 φύλλο μετὸ ὑπογραφή τὸ ἀρχικὸ Σ. δὲν ἦταν ὁ
 κόμου. Ἐπομένως δὲν τὸ δημοσίεψανε οἱ
 «ἰδιοὶ» καθὼς γράφετε, καὶ εἰ κατηγορεῖς σας
 πρὸς τὴν ἀποδοθῶν μου οὐ σ' ἐκείνους πού γρά-
 ψανε τὸ σχετικὸ χρονολογικόν.

Μ' ἐκτίμησιν

Ἰωάννης Σταθόπουλος

Σ. Β.—Ἄν καὶ δὲν ἀξίζει νὰ μακραί-
 νει περισσότερο αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, δημοσιέθουμε
 τὸ γράμμα τοῦτο γιὰ ικανοποίησιν τοῦ κ. Στ.
 δηλώσοντας, ὅτι τὸ παραγράφι τοῦ περὸς ἐκεί-
 νου φύλλου γράφτηκε ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν
 διεύθυνσιν τῆς ἐφημερίδας αὐτῆς πού ἔπεσε
 σὲ τρομαχτικὴν ἀντίβραση δημοσιέθοντας τις
 ἀρδύστατες ἐκείνας κριτικὰς βρισιὰς καὶ κου-
 ταμάρες.

Στὴν εὐκαιρία αὐτὴ δημοσιέθουμε καὶ
 τὸ παρακάτω ἀποσπασμα ἀπὸ γράμμα τοῦ
 κ. Χ. Χρηστοβασιλῆ:

«Δὲν ἔπρεπε καὶ νὰ καταδεχτῆτε ν' ἀ-
 πκητῆστε τὸν «Πανατωλικὸν Κολοκυθεσσά»
 ἀφοῦ κρύφτεται ἐλόκληρος μέσα στὴν αἰω-

νυμια. Ποιοι τον διαζούν; Οι νυχτερίδες κι
οι μπουφαι φεύγουν από τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Νά μέ πιστέψεις: διασκέδασα ὀλίγες
στιγμές μέ τὴν κριτικὴ τοῦ Σ. ὅπως, φυσικῶς,
διασκεδάσει κανεὶς, διαβάζοντας ὤμορφες ἀγ-
διες!

Τότε καλὰ μέ γνωρίζει ὁ σοφὸς κριτικὸς
μου, ὥστε μέ συγκαταλέγει μέ τοὺς νέους!

Τὶ καλὰ νὰ εἶμουν νέος κι' ἄς ἔγραφε ὁ-
σα ἤθελε ἐνθουσιον μου.

ΜΙΚΡΟΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Βέλ. Φρέρη. Τὸ διήγημά σας θὰ δημο-
σιευτεῖ στ, ἄλλο φύλλο.— Δίδα Μ. Νικολ.
Πάτρα. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ πολὺ κο-
λακευτικά σας λόγια. Ἀφοῦ καὶ σεῖς θὰ πάτε
στὴν Ἀθήνα, ἐκεῖ θὰ μπορέσουμε νὰ συνεργασθῶ-
με γιὰ ὅσα γράφετε.— κ' Ἀπ. Μαγγαν.
Τὸ τραγοῦδι σας ἔτυχε πάνω σὴ στοιχειοθέτηση
κ Στρ. Σταρ. Ἡ «Μασσαλία» σου ὄχι καλο-
γραμμένη.— Γ. Τσουκ. Περιμένω γρήγορα γιὰ
τ' ἄλλο φύλλο.— κ Σπ. Παναγιωτ. Σᾶς εὐχαρι-
στοῦμε καὶ περιμένουμε, τὰ βιβλία στάλησαν.
κ Ι. Σ. Γιάννενα. Ἐχεις δίκιο. Πρέπεινὰ βγά-
λεις τὰ δακρυκτὰ. Μὰ γράψε τώρα καὶ στείλε τὸ
γρηγορότερο, ἀπ' ὄλα.— κ Α. Μερ. Σ' ἄλλο
γράμμα μας θὰ σᾶς συστήσουμε νέους καλοὺς
γιὰ τὴν «Ἀνθολογία». Τὰ τραγοῦδια σας στ'
ἄλλο φύλλο. Ἀπαντήσαμε σ' ὅ,τι βρωτᾶτε.— κ.
Τ. Γερ. Στὸ «Ψέμμα» σου κάτι θέλεις νὰ
πεῖς, μὰ παρασέρνεσαι καὶ δὲ μπορεῖς νὰ συγ-
κρατήσεις τίς ἰδέες σου. Διάβαζε ὅσο μπορεῖς
νέους ποιητῆς.— κ.κ. Μ. Ζ. καὶ Ἐ. Οἰκ. Γι-
ατὶ τόση σιωπῆ;— κ. Κ. Σταθ. Περιμένουμε
ὅ,τι μᾶς ὑποσχεθήκατε.— κ. Ἀπ. Ροκ. Τὰ
«Ἐπιγράμματα» σας ἀρκετὰ πετυχημένα, δὲν
κάνουν ἄλλως γιὰ τὴ «Βίγλα».

ΘΕΑΤΡΟ

Ἐπὶ τέλους ἔκαμε τὴν ἐμφάνισή του στὴν πόλη
μας σὺν κομίτης ἕνας θίασος καὶ μπερὶ νὰ πε-
ράσει κανένας τίς ὥρες του εὐχάριστα.

Ἀνεβάζει τίς περισσότερες φορές ἀξιόλογα ἔρ-
γα ποὶ μέ τὴ καλὴ κάπως καλλιτεχνικὴ ἐχτέ-
λεση ἀπὸ μερικοὺς ἠθοποιούς μπερὶ νὰ ἱκανο-
ποιήσει κι' ἕνα παρατηρητὴ ποὶ θὰ λάβει ὑπ'
ὄψη του ὅτι βρίσκεται σ' ἐπαρχία.

Ἐπίσης καὶ στ' Ἀργίριο, στὴν πόλη
τῶν ἑκατομμυρίων, μαθαίνουμε πῶς θ' ἀρχίσει σὲ
λίγες μέρες τίς παραστάσεις ἕνας ἀρκετὰ καλὰ
καταρτισμένος θίασος, ποὶ διευθύνεται ἀπὸ τὸν
καλλιτέχνη Εὐτύχιο Βινατέρα. Φτάνει μονάχα
τόνομα τοῦ διευθυντῆ του νὰ δώσει πολλὰς βεβαι-
ότητες γιὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς τέχνης καὶ ἡ ἐ-
πιμονὴ τοῦ θεατρώου κ. Ἀμπέση στὸ ν' ἀπο-
κατοστήσει ἕνα συστηματικὸ θέατρο φέρνοντας
ἀθηναϊκοὺς θίασους καὶ νὰ πάψει πιά τὸ καφε-
νοθεατρορεζήλισμα.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Μὲ μεγάλη μας λύπη ἐρχό-
μαστε ν' ἀναγγεῖλουμε, σ' ὅσους
μπορεῖ νὰ μὴ μάθανε ἀκόμα ἀ-
πὸ τὸν καθημερινὸ καὶ περιοδι-
κὸ τύπο, τὸ θάνατο τοῦ Ἀργύ-
ρη Ἐφταλιώτη.

Ὁ πιστὸς αὐτὸς καὶ ἐνθεο-
μὸς ὑκοστηρικτῆς τῆς Ψυχικῆς
κῆς ἰδέας, ὁ καθαρὸς κι' ἀπὸς
ρωμιὸς συγγραφεὴς καὶ ποιητῆς
παρέδωκε τὸ πνεῦμα σὲ πενή-
σιμὴν ἡλικίαν, μακριὰ ἀπὸ τὴν
πατριδα ποὺ γεννήθηκε.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

«Μεσοσα» = Μηνιαία έκδοσις. Διευθυντής: Ν. Χρησιδής, Η. Καλλιγιάς, Ι. Παναγιωτόπουλος, Πραξιτέλους 8 Αθήνα.
 «Εσπερος» = Μηνιαίο λογοτεχνικό περιοδικό. Σέρα.
 «Φάρος» = Μηνιαία λογοτεχνική έκδοσις, Βέλος.
 «Ορθρος» = Μηνιαίο κωμικό περιοδικό. Διευθυντής: Γ. Τζιμπρ. Φαλέου 7 Αθήνα.
 «Εθνα Νεοχηρσιανή» = Μηνιαίων περιοδικόν. Διευθύντρια: Μαριέττα Γιάννακοπούλου. Ζικυνθός.
 «Επιταγή» «Επιθεώρησις» = Λιγνιάντων περιοδικόν. Διευθυντής: Π. Αβούρης, Ζικυνθός.
 «Υπαλληλική ή Ένωσις» = Έβδομαδιαίον όργανον της Δέσσης δημοσίων Έλληλων. Νίκης 26 Αθήνα.

«ΕΛΠΙΣ» = Ημερησία πολιτική, φιλοκαί έπιστημονική έφημερίς. Διευθυντής: Μαρτίνης. Γραφεία: 66ος Λέντος, Κέρκυρα.
 «Η αναθήνα» = Μηνιαίων εικασημένων περιοδικόν. Διευθυντής: Π. Τσάκορακι: 140 WEST 26TH STREET NEW YORK.
 «Έθνηαία Έπιθεώρησις» Διευθυντής: τεχνική—Μουσική—Θεατρική. Σάμος. Β.
 «ΔιΜεσοσα» = Φιλολογικό και ιστορικό περιοδικό. Διευθυντής Λ. Ζώης, Ζικυνθός.
 «Άμπαύα» = Διευθυντής: Στρατής ρ. Βίλλης, Μυτιλήνη.
 «Αγώνας της γυναικείας» = Μηνιαίο δελτίο του «Συνδέσμου Έλληνίδων των Ζηκκιωμάτων της γυναικός». Διευθύντρια: κ. Ελένη Κορούλου, Οδών Αθηνών.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Αγρίνιου, Μίμας Ανδοικόπουλος	Κέρκυρας, Τάσος Δονατος
Αθηνών, Χ. Γενικός (Σφοραλέου 3)	Λάρισας, Δημ. Ζαγορατι
» Μ. Ζικακός (Παρακτιόγλου Παν επιστημιαύ)	Δεμεσσός [Κυλάου], Γεο. Κυριακός
» Γ. Βασιλείου [Σταδίου 42]	Αίοναξ » Κυο. Φιλίππος
Αλεξανδρεία, Σ. Παργας (Β. Ρ. 1146)	Ηύτρακι, Άγγελος Φαγγός [Έρουσό 56]
Βόλος, Ηεροδότος «Πηλας»	» : Δημ. Ανδοικόπουλος (Σαχτούρα)
Θεσσαλονίκη, Γ. Ηεροπούλος [Αχρίτα 3]	Περιοικεύς, Χ. Παπαδάκης (Κολοκοτα)
» Η. Ηουλιόδη (Βουλγαροκτόνου 1)	Σύρα, Γεωρ. Σταθοπούλος.
Ίωάννινα, Ιωάνης Ηλία	Χανιά, Γεωργίος Φορτσάκης
» Δ. Σωμόπουλος	Χίος: Σ. Μπιρλής.

Ζητούνται αντιπρόσωποι από όλα τα μέρη

ΘΕΛΕΤΕ

Τα ροδία σας στερεά, κομψά και μέτρημένα, τρέξτε στο

ΡΑΦΕΙΟΝ

ΘΕΟΔ. ΚΑΒΒΙΟΥΔΑ

ΕΝ ΑΓΡΙΝΙΩ

ΜΕ ΑΘΗΤΑΙΣ

Γά βιβλία σας κι' όλα τα όδη γραφικώς τ'ά πέρνετε φθινότα στο

ΜΙΚΡΟ ΚΙ.

ΑΠΟΣΤ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΔΑ

Αγρίνιου

Αναλαμβάνονται διαφημίσεις με ιδιαίτερη συμφωνία.